Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. V. Jomiru-Niculiță)

Dosarul nr. 3a-2798/25 (2-24137118-02-3a-12092025)

D E C I Z I E

11 februarie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Preşedintele completului, judecătorul	Sîrbu Victoria
Judecătorii	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Papuc Daniela

examinând în ședință închisă, apelul declarat de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 aprilie 2025, adoptată în cauza la acțiunea în contencios administrativ, înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil,

C O N S T A TĂ :

Pretențiile reclamantului:

La 02.12.2024 reclamanta *****, prin intermediul avocatului Negru Cristina, a depus cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului-Inspectoratul General pentru Migraţiune, Direcţia Azil şi Apatridie privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat, anularea Deciziei nr.6546/24/DAA din 30.10.2024 a Direcţiei Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migraţiune; Adoptarea decizii privind acordarea protecţiei umanitare în conformitate cu prevederile art. 19 a Legii 270/2008.

În motivarea acţiunii reclamanta a indicat că nu este de acord cu decizia nr.6546/24/DAA din 30 octombrie 2024 şi solicită posibilitatea de a rămâne pe teritoriul Republicii Moldova pe motiv că nu poate reveni în Camerun, deoarece are frică pentru viaţa sa şi nu se simte în siguranţă.

Consideră că persoanele care fug din ţara lor de origine din cauza persecuţiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecţie internaţională.

Azilul este un drept fundamental, iar acordarea acestuia persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenţia de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaţilor constituie o obligaţie internaţională pentru Statele-Părţi, printre care se numără şi statele membre UE.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 aprilie 2025, s-a respins ca fiind neîntemeiată acţiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migraţie, Direcţia Azil şi Apatridie privind anularea deciziei nr.6546/24/DAA din 30.10.2024 de respingere a cererii de azil.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 13 mai 2025, *****, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 aprilie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantei să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 12 aprilie 2025, apelul nemotivat a fost declarat la 13 mai 2025, iar la 5 septembrie 2025 *****, prin intermediul avocatului Negru Cristina a recepționat hotărîrea motivată, apelul motivat fiind depus la 8 septembrie 2025, astfel Colegiul constată că, apelul a fost depus în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a indicat apelanta că a demonstrat că situaţia în ţara sa de origine aprobă cerinţa din cererea de chemare în judecată/contestaţia, or nu se simte în siguranță și are frica de a se întoarce.

La data de 25.09.2024 reclamanta a explicat IGM că, din motiv ca în localitatea sa Bamenda a fost invadată de grupul terorist BokkoHaram, care se ocupa cu abuzuri sexuale asupra femeilor şi înrolarea forțată în rîndurile lor, a fost nevoită sa fugă din oraşul Karaba, care este la hotar cu Nigeria, acolo a făcut cunoştinţă cu o persoana, care i-a povestit despre Republica Moldova, căreia i-a comunicat despre problemele sale și i-a propus să meargă în R.Moldova la studii, unde i-a fost deschisa viza şi a venit la 25.11.2022, a obţinut permis de şedere şi a

studiat un an de zile la ASEM, după care neavînd bani să achite contractul şi a fost exmatriculată în 2023, a fost anulat şi permisul de şedere.

Deasemenea, apelanta a mai indicat că au loc crime comise de către grupuri de delincventă urbană, care, în unele cazuri, poartă ilegal uniforme ale poliției şi armatei. Autorităţile locale însărcinate cu siguranţa şi ordinea publică reacţionează cu dificultate în astfel de situaţii, mijloacele aflate la dispoziţia acestora fiind minime.

La data de 1 decembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migraţiune a prezentat referință prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărării.

În ședința instanței de apel, apelanta *****, precum și reprezentantul acesteia au susținut cererea de apel, solicitând admiterea acestuia, în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanţei de apel:

Potrivit art.195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii –respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) din Codul administrativ, stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanțele de fapt ale cauzei:

Completul specializat a stabilit că, reclamanta este născută în oraşul Bonaberi Douala, Camerun, este de naţionalitate cameruneză şi de religie creştină. În susţinerea identificării sale a prezentat paşaportul naţional de călătorie eliberat la 03.03.2022 şi valabil până la 03.03.2027.

La 14.06.2024 străina *****, originară din Camerun, or.Bonaberi Douala, de religie creştină, s-a adresat Inspectoratului General pentru Migraţie, Direcţia azil şi apatridie cu cererea de acordare a protecţiei sub formă de azil, indicând frica de întoarcere în ţara de origine.

Prin decizia nr.6546/24/DAA din 30.10.2024 a Direcţiei Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migraţiune, s-a respins cerere de azil.

Nefiind de acord cu decizia nr.6546/24/DAA din 30.10.2024, ***** s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Art. 39 din Codul administrativ, pledează, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – decizia nr.6546/24/DAA din 30.10.2024 al Inspectoratului General pentru Migrație, constituie act defavorabil reclamantei, întrucât prin actul respectiv ultimei i-a fost refuzată cererea de azil.

Iar, din analiza actului administrativ contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare conform art.206 din Codul administrativ.

Completul judiciar atestă că, ***** este subiect de sesizare a instanţei de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Potrivit art.17 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008, (1) *Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat* pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea nr. 270 din 18.12.2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 42 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecţiei temporare se examinează în conformitate cu art.22–27.

Potrivit art. 44 Legea nr. 270 din 18.12.2008, atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sînt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil;

b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil;

c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia;

d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;

e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Art. 45 Legea nr. 270 din 18.12.2008, pledează, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit art. 48 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie

expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) Legea nr. 270 din 18.12.2008, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani prin hotărîrea din 12 aprilie 2025 a respins acțiunea în contencios administrativ al reclamantei *****.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Instanța de apel a reținut că potrivit notelor de interviu, reclamanta ***** a comunicat drept motiv al solicitării de azil în Republica Moldova, protecţia vieţii personale din cauza grupării teroriste Bokko Haram.

A indicat că în localitatea unde locuia-Bamenda a fost invadată de grupul terorist Bokko Haram, care se ocupă cu abuzuri sexuale asupra femeilor şi înrolarea forţată a tinerilor. A fugit în oraşul Karaba, care este la hotar cu Nigeria. Acolo a făcut cunoştinţă cu o persoană, care i-a propus să meargă în Republica Moldova pentru studii. I-a fost deschisă viza şi la 25.11.2022 a obţinut permis de şedere şi a studiat un an de zile la ASEM. În septembrie 2023 a fost exmatriculată din motivul neachitării studiilor, fiindu-i anulat şi permisul de şedere.

La fel s-a indicat că până a solicita azil s-a aflat ilegal pe teritoriul Republicii Moldova, fără a avea vreo ocupaţie. A menţionat că nu a cunoscut faptul că urma să solicite azil la sosire în Republica Moldova, nu face parte dintr-un partid politic, nu a desfăşurat activităţi politice şi nu este membru din vreun partid politic.

După cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declaraţiile reclamantei/ apelante, *****, aceasta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților din republica Camerun, părăsind ţara de origine, din alte considerente.

În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitantei de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Deasemenea, dînsa nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitanta de azil, ceea ce ține de motivul

părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, în speţă nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea azilului reclamantei ***** în contextul în care s-a constatat că ultima nu a justificat temerea, pericolul sau iminenţa persecutării sale în ţara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenţi de persecuţie sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art.47 din legea nr.270 din 18.12.2008 şi, deasemenea, existenţa unei temeri bine întemeiate a reclamantei de a fi persecutată sau existenţa riscului real de a fi supusă unor vătămări grave în ţara de origine.

Completul specializat, la adoptarea soluției, a reținut și faptul că, solicitanta din 2022 a plecat din Camerun şi a venit în Republica Moldova, deși a indicat nu doreşte să revină în ţara de origine din cauza grupării teroriste Boko Haram, cererea privind azilul a fost depusă doar la 14 iunie 2024.

Or, legiuitorul într-o manieră certă și clară prevede că cererea în acest sens se va depune neîntîrziat.

Totodată, analizând motivele invocate referitoare la părăsirea ţării de origine şi solicitării azilului, se atrage atenţia că declaraţiile urmează a fi analizate în contextul unor situaţii concrete, or, statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existenţă a unei stari de spirit a celui în cauză, ci şi de situaţia obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conţine atât un element subiectiv, cât şi unul obiectiv, iar pentru determinarea existenţei unei temeri bine întemeiate trebuie luate în consideraţie ambele elemente.

La caz, din circumstanțele relatate Completul menționează că reclamanta ***** nu a individualizat nici o temere rezonabilă, de unde ar rezulta că a părăsit ţara de origine din motive imperioase sau că după părăsirea ţării de origine a întreprins acţiuni care fiind cunoscute ar determina existenţei unei temeri bine întemeiate.

Iar, din lucrările dosarului se atestă că reclamanta a părăsit ţara de origine, nefiind supusă unor acte de persecuţie, mai mult, atât la interviu, cât şi în cererea de apel nu au fost oferite detalii, care ar confirma faptul că dânsa se află în vizorul agenţilor de persecuţie sau vătămări grave.

Instanța de apel menționează că, la dosar nu au fost anexate careva probe, care să confirme că ***** a fost forţată să părăsească ţara de origine şi că ar fi avut eventual careva obstacole la părăsirea ţării prin punctele de ieşire, or însăși reclamanta a comunicat că a venit în Republica Moldova în scop de studii.

Nu pot fi reținute nici pretinsele persecuţii îndreptate asupra reclamantei din partea grupării teroriste, iar instanţa de apel le apreciază în mod critic, or, solicitanta nu a prezentat probe concludente şi pertinente întru a justifica iminenţa

persecutării sale în ţara de origine, în sensul art.45 alin.(3) în coraborare cu art.46, din Legea nr.270 din 18.12.2008.

Colegiul specializat constată că, apelanta ***** nu a reuşit să probeze existenţa unor acte de persecuţie, care să îndeplinească cerinţele prevăzute de art.45 alin.(3) din Legea nr.270 din 18.12.2008 care provin de la „agenţii de persecuţie sau vătămări grave” în sensul art.46 din Legea nr.270 din 18.12.2008.

Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor apelantei invocate în cererea de apel.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – decizia Biroului Migrație și Azil al MAI nr.6546/24/DAA din 30.10.2024, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamanta nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în ţara de origine, viața sa se află în pericol, cît și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ

din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de ***** se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 aprilie 2025.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei